

v rukou neměl a z výpovědi slyšených svědků nevychází na jevo, že by se byl poškozený Jan P. hodiv kamenem ještě k dalšímu útoku strojí. Než tím je popřena jen objektivní podmínka beztrestnosti obžalovaného dle § 2 lit. g) tr. z. Zbývalo posouditi, nepokládal-li obžalovaný v rozčilení, jež mu rozsudek při výměře trestu přiznává, ze strachu a poděšení situaci za takovou, že mu se strany P-ovy hrozí nebezpečí dalšího útoku, zvláště když dle spisů vskutku bezprostředně na to Jan P. znova hledal kámen a, nemoha ho dosáhnouti, zvedl kus uhlí a chystal se jím hoditi po obžalovaném. Zákon trestní přiznává beztrestnost nejen činu předsevzatému ve spravedlivé nutné obraně, nýbrž i v zásadě, s výhradou poslední věty § 2 tr. z. překročení mezí nutné obrany, pokud se stalo z poděšení, strachu nebo z uleknutí. Tímto ustanovením jsou — hledíc zároveň k literě e) § 2 tr. z. — zahrnuty v beztrestnost jak případy, ve kterých podmínky spravedlivé nutné obrany jsou dány, míra její však byla z naznačených důvodů překročena, tak i případy, ve kterých objektivně sice nebylo podmínek spravedlivé nutné obrany, ale obviněný z bázně, uleknutí nebo z přestrašenosti předpokládal, že jsou tu podmínky takové. Otázkou touto se soud nalézací nezabýval, a zejména vyřučuje objektivní pravdivost tvrzení obžalovaného, že jednal v sebeobraně, neuvážil, není-li v tomto hájení se obžalovaného obsaženo tvrzení skutkového omylu ve směru shora vytčeném.

Čís. 156.

Předražování. Potrestání pachatele politickým úřadem pro prodej hadrů maloobchodníkům (min. nař. ze dne 15. září 1916 č. 306 ř. z.) nevyklučuje, by byl stíhán pro řetězový obchod.

(Rozh. ze dne 11. března 1920, Kr I 428/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Otto G. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 1. července 1919, pokud jím uznán byl vinným přečinem dle § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917. č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné uplatňuje stížnost, že sběratelská činnost obžalovaného byla hospodářsky prospěšná. Že se provinil proti min. nařízení ze dne 28. června 1884, č. 145 ř. z., sbíraje v pohraničním okrese hadry bez úřední koncesse, jest věcí čistě formální, která by zakládala trestnost obžalovaného pouze dle §§ 22 event. 132 a) živn. řádu. Další okolnost, že obžalovaný prodal hadry proti zákazu min. nařízení ze dne 15. září 1916, č. 306 ř. z. maloobchodníkům, nikoliv, jak přikazuje toto nařízení, oprávněným velkoobchodníkům, měla za následek, že byl obžalovaný potrestán pro přestupek § 6 citovaného nařízení okresním politickým úřadem v Náchodě 2000 K. Hospodářskou nutnost a účelnost jeho činnosti dlužno však posouditi bez ohledu na tyto politické přestupky. Stížnost není odůvod-

něna. Dle § 15 nařízení ze dne 15. září 1916, č. 306 ř. z., nevylučuje potrestání pro přestupky tohoto nařízení soudní stíhání pachatele tenkrát, spadá-li jeho jednání pod těžší ustanovení trestní, přikázané pravomoci soudů. Vychází-li se ze zjištění prvního soudu, vyvinul obžalovaný neúčinnou hospodářskou činnost tím, že se vsunul jako zbytečný člunek mezi soukromníky, hadry prodávající, a maloobchodníky, jimž sebrané hadry prodával, a že toto neprospěšné vsunutí se vycházelo z úmyslu zjištěného. Svou činností přispěl obžalovaný, poněvadž dle vlastního doznání pracoval se ziskem — přes to, že dle zjištění prvního soudu neprodával hadry za ceny patrně přemrštěné — jak ke zdražení zboží o neodůvodněný zisk překupnický, tak také ke zdržení oběhu předměty potřeby, prodávaje sebrané hadry, sám jsa maloobchodníkem, dalším maloobchodníkům, kdežto hospodářsky prospěšná činnost sběratelská by byla vyžadovala, by byl prodával oprávněným velkoobchodníkům. Jest tedy odsouzení obžalovaného pro řetězový obchod v zákoně odůvodněno.

Čís. 157.

Padělání peněz a cenných papírů. Polepování pravých bankovek rakousko-uherské banky poštovními známkami, by příjemce byl oklamán, zakládá zločin dle § 1 zákona ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n., ač-li padělek byl způsobilým, někoho oklamati.

Nelze rozhodnouti dle § 288 č. 3 tr. ř. ve věci samé, byly-li okolnosti skutkové — byť jinak úplně — zjištěny soudem sborovým, ačkoliv příslušným ku projednání trestní věci dle podřadí její pod zákon soudem zrušovacím byl soud porotní (šestičlenný senát).

(Rozh. ze dne 11. března 1920, Kr I 527/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Chebu do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu ze dne 26. srpna 1919, jímž obžalovaní Ludvík T. a Vilém K. uznáni byli vinnými přestupkem nedokonaného podvodu dle §§ 8, 197 a 461 tr. z., zrušil rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu nalézacímu k novému projednání a rozhodnutí před soudem porotním pokud se týče výminečným senátem — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje důvod zmatečnosti dle č. 10 § 281 tr. ř., domáhaje se toho, by obžalovaní, kteří byli uznáni vinnými jen přestupkem podvodu dle §§ 8, 197, 461 tr. z., byli odsouzeni pro zločin nedokonaného podvodu ve smyslu §§ 8, 197, 199 d) tr. z. Nelze sice přisvědčiti ve všem k vývodům stížnosti a zejména ne jejím právním závěrům. Než stížnost je potud oprávněna, že rozsudek skutku spočívá na mylném posouzení právním. Čin obžalovaným za vinu kladený záleží po stránce objektivní v podstatě v tom, že 50korunová bankovka rakousko-uherské banky byla opatřena novinovou poštovní známkou hně-